

Postanowienie z dnia 20 listopada 2006 r.

I BP 11/06

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, niewskazująca przepisu, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, podlega odrzuceniu przez Sąd Najwyższy (art. 424⁸ § 1 w związku z art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Przewodniczący SSN Teresa Flemming-Kulesza, Sędziowie SN: Krystyna Bednarczyk, Jerzy Kwaśniewski (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 20 listopada 2006 r. sprawy z powództwa Marii A. przeciwko Starostwu Powiatowemu w K. o odszkodowanie i wynagrodzenie, na skutek skargi powódki o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia - wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi z dnia 18 października 2005 r. [...]

o d r z u c i ł skargę.

U z a s a d n i e

Wyrokiem z dnia 18 października 2005 r. Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi zmienił zaskarżony apelacją strony pozwanej wyrok Sądu Rejonowego-Sądu Pracy w Kutnie z dnia 16 czerwca 2005 r. w jego punkcie II dotyczącym zasądzenia na rzecz powódki Marii A. wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy na podstawie art. 10 ust. 3 ustawy z dnia 22 marca 1990 r. o pracownikach samorządowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1593 ze zm.) i powództwo w tym zakresie oddalił. Sąd drugiej instancji podzielił i przyjął za własne ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd pierwszej instancji, które w zakresie niezbędnym dotyczącym podstawy rozpoznawanej przez Sąd Najwyższy skargi powódki przedstawiają się następująco. Powódka Maria A., zatrudniona od 1 października 1977 r. w Rejonie Dróg Publicznych w K., z dniem 1 lipca 1991 r. stała się pracownikiem Dyrekcji Okręgowej Dróg Publicznych w W., a pracę świadczyła w Zarządzie

Dróg w K. W dniu 1 września 1994 r. Naczelny Dyrektor Okręgu Dróg Publicznych w W. na podstawie art. 4 ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2001 r. Nr 86, poz. 953 ze zm.) mianował powódkę na stanowisko specjalisty w Zarządzie Dróg w K. Dnia 16 listopada 1998 r. powódka otrzymała od dotychczasowego pracodawcy zawiadomienie o tym, że z dniem 1 stycznia 1999 r. jej nowym pracodawcą będzie Zarząd Powiatu w K. (na podstawie art. 23¹ k.p. oraz art. 55 ustawy z dnia 13 października 1998 r. - Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną, Dz.U. Nr 133, poz. 872 ze zm.). Uchwałą [...] Rady Powiatu K. z dnia 28 stycznia 1999 r. została utworzona jednostka budżetowa pod nazwą Powiatowy Zarząd Dróg w K., który stał się pracodawcą powódki. Kolejną uchwałą Rady Powiatu w K. [...] z dnia 10 listopada 2004 r. zlikwidowano z dniem 28 lutego 2005 r. Powiatowy Zarząd Dróg w K. W związku ze wskazaną wyżej uchwałą, w dniu 26 listopada 2004 r. powódce wręczono pismo rozwiązujące umowę o pracę za wypowiedzeniem z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia.

Zdaniem Sądu drugiej instancji podstawowym zagadnieniem podlegającym rozstrzygnięciu była odpowiedź na pytanie, czy powódka jako pracownik mianowany państwowej jednostki organizacyjnej zachowała uprawnienia pracownika mianowanego z ustawy o pracownikach urzędów państwowych po dniu 1 stycznia 1999 r., kiedy w ramach reformy administracji publicznej stała się pracownikiem samorządowej jednostki organizacyjnej. Na gruncie rozpoznawanej sprawy Sąd drugiej instancji, odmiennie niż Sąd pierwszej instancji, uznał, że na postawione zagadnienie należy udzielić odpowiedzi negatywnej. Powódka bezspornie uzyskała z dniem 1 września 1994 r. status pracownika mianowanego na podstawie art. 4 ustawy o pracownikach urzędów państwowych. Następnie zaś na podstawie art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 2 grudnia 1994 r. o zmianie ustawy o pracownikach urzędów państwowych (Dz.U. Nr 136, poz. 704) zachowała ten status. Z dniem 1 stycznia 1999 r., zgodnie z art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. - Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną, powódka stała się pracownikiem samorządowym. Jednakże według Sądu drugiej instancji wskazany wyżej przepis nie daje podstaw do twierdzenia, że powódka zachowała po 1 stycznia 1999 r. status pracownika mianowanego. Z treści art. 55 ustawy - Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną wynika bowiem jedynie to, że powódka z dniem 1 stycznia 1999 r. stała się pracownikiem powiatowej jednostki organizacyjnej zachowując gwarancję

kontynuacji zatrudnienia jako pracownik samorządowy. W ustawie - Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną brak jest uregulowań dotyczących kwestii zachowania przez pracowników wymienionych w jej art. 55 dotychczasowych uprawnień pracowniczych. Przeciwno utrzymaniu statusu powódki jako pracownika mianowanego świadczy - według Sądu drugiej instancji - skreślenie art. 4 ustawy o pracownikach urzędów państwowych nowelą z dnia 2 grudnia 1994 r. i tym samym wyeliminowanie tej formy zatrudnienia urzędników państwowych na rzecz umownego stosunku pracy. Ponadto ustawa z dnia 22 marca 1990 r. o pracownikach samorządowych, która znajduje zastosowanie do stosunku pracy łączącego powódkę z pozwanym, ogranicza możliwość zatrudnienia pracowników na podstawie mianowania. Przepis art. 2 pkt 2 powołanej ustawy ogranicza krąg pracowników, których można zatrudnić na podstawie mianowania do pracowników zatrudnianych na stanowiskach pracy określonych w statucie gminy bądź związku międzygminnego. Tym samym - zdaniem Sądu drugiej instancji - z dniem 1 stycznia 1999 r., w którym powódka stała się pracownikiem samorządowym powiatowej jednostki organizacyjnej, jej status pracowniczy uległ zmianie w ten sposób, że z mocy prawa ustało jej mianowanie. Doszło bowiem do przekształcenia stosunku pracy łączącego strony, w wyniku czego został rozwiązany stosunek pracy na podstawie mianowania, a nawiązany stosunek pracy na podstawie umowy o pracę. Na podstawie wskazanych wyżej rozważań Sąd drugiej instancji uznał, że powódce, jako pracownikowi zatrudnionemu na podstawie umowy o pracę, nie przysługuje wynagrodzenie przewidziane w art. 10 ust. 3 ustawy o pracownikach samorządowych dla mianowanych pracowników samorządowych.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia pełnomocnik skarżącej wniósł o stwierdzenie, że wyrok Sądu drugiej instancji jest niezgodny z prawem, a także wniósł o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych prawem. Skarga zawiera podstawę dotyczącą naruszenia przepisów prawa materialnego, w ramach której pełnomocnik skarżącej wskazał: 1) naruszenie art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. - Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną, polegające na jego błędnej wykładni i przyjęciu, że stosunek pracy powódki na podstawie mianowania wygasł z mocy samego prawa z dniem 1 stycznia 1999 r.; 2) naruszenie art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 22 marca 1990 r. o pracownikach samorządowych, polegające na jego zastosowaniu.

Zdaniem skarżącej wykładnia art. 55 ust. 1 ustawy - Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną dokonana przez Sąd drugiej instancji stanowi naruszenie zasady ochrony praw nabytych. Stosunek pracy na podstawie mianowania skarżącej został nawiązany z dniem 1 września 1994 r. na podstawie art. 4 ustawy o pracownikach urzędów państwowych. Przepis ten został skreślony ustawą z dnia 2 grudnia 1994 r. o zmianie ustawy o pracownikach urzędów państwowych. Jednakże na podstawie art. 2 ust. 3 ustawy zmieniającej stosunki pracy nawiązane przed dniem wejścia w życie ustawy na podstawie mianowania pozostają w mocy i mogą być zmieniane i rozwiązywane na zasadach określonych w ustawie o pracownikach urzędów państwowych. W ocenie skarżącej na podstawie powołanego przepisu zachowała ona status pracownika mianowanego. Stosunek pracy na podstawie mianowania nie został później zmieniony na mocy porozumienia stron na zwykły stosunek pracy. Skarżąca z chwilą przekazania jej do Zarządu Dróg Powiatu K., na podstawie art. 55 ust. 1 ustawy - Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną, stała się pracownikiem tej jednostki i zachowała wszystkie dotychczasowe uprawnienia. Skarżąca podniosła, iż na skutek wyroku Sądu drugiej instancji poniosła szkodę w wysokości 5. 427 zł. Została bowiem, jako pracownik mianowany, pozbawiona należnego jej wynagrodzenia, o którym mowa w art. 10 ust. 3 ustawy o pracownikach samorządowych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku jest nadzwyczajnym środkiem prawnym służącym dochodzeniu od państwa wynagrodzenia szkody, o której mowa w art. 77 ust. 1 Konstytucji RP i w art. 417¹ § 2 k.c. Istota tej skargi polega na wykazaniu, że skarżony nią wyrok został wydany niezgodnie z prawem i że z tej wykazanej bezprawności wyroku wynikła szkoda. Stosownie do art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. skarga - ze względu na wskazaną wyżej jej istotę - powinna zawierać wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Wymaganie to jest niezależne od obowiązku przytoczenia podstaw skargi oraz ich uzasadnienia (art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c.). Rozpoznawana skarga zawiera spełnienie wymagań z art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c., co do przytoczenia jej podstaw oraz ich uzasadnienia. Nie ma natomiast wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne (art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.). Z tego powodu skarga nie speł-

nia niezbędnych wymagań. Niespełniającą wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia - stosownie do jednoznacznie określonej konsekwencji takiego braku w art. 424⁸ § 1 zdanie drugie k.p.c. - Sąd Najwyższy odrzuca na posiedzeniu niejawnym.

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.

=====